

88 1927, til þess að öðlast gildi þegar í stað, og birtist til leiðbeiningar öllum þeim, sem 10. júlí hlut eiga að máli.

Landbúnaðarráðuneytið, 10. júlí 1956.

Steingrímur Steinþórsson.

Árni G. Eylands.

89
12. júlí

AUGLÝSING

um breyting á gjaldskrá héraðslækna.

Frá og með 15. þ. m. og þangað til öðruvísi verður ákveðið, hækka allir liðir gjaldskrár héraðslækna (sbr. auglýsingar ráðuneytisins nr. 2 11. janúar 1933, nr. 30 1. marz 1943, nr. 15 6. febrúar 1952 og nr. 26 25. febrúar 1955) um 20%, þannig að almennt viðtalsgjald, sem samkvæmt hinni upphaflegu gjaldskrá 1933 var 2 krónur, verður 12 krónur og aðrir liðir samsvarandi.

Heilbrigðismálaráðuneytið, 12. júlí 1956.

Ingólfur Jónsson.

Gústav A. Jónasson.

90
12. júlí

FJALLSKILAREGLUGERÐ

fyrir Eyjafjarðarsýslu.

I. KAFLI

Um stjórn fjallskilamála.

1. gr.

Eyjafjarðarsýsla er eitt fjallskilafélag, sem skiptist í deildir eftir hreppum, og er hver hreppur sérstök deild. Þó getur sýslunefnd ákveðið, að tveir hreppar eða fleiri myndi sömu deild, en til þess þarf samþykki almennra sveitarfunda og hreppsnefnda hlutaðeigandi hreppa.

2. gr.

Sýslunefnd hefur á hendi yfirstjórn allra fjallskilamála í sýslunni, samkvæmt gildandi sveitarstjórnarlögum, nr. 12 31. maí 1927, en hreppsnefndir stjórna framkvæmd fjallskilanna, hver í sinni fjallskiladeild.

3. gr.

Þar sem hreppur er ein fjallskiladeild, skal hreppsnefnd, að afloknum hverjum hreppsnefndarkosningum, kjósa mann til þess að hafa á hendi framkvæmd fjallskilamála hreppsins, og nefnist hann fjallskilastjóri. Hann skal sjálfur vera við aðalrétt í hvert skipti, sem þar er réttað, stjórna sundurdrætti og ráða þar réttarúmi öllu. Geti hann ekki mætt þar sjálfur, gildra forfalla vegna, ber honum að setja hæfan mann í sinn stað og á sína ábyrgð. Heimilt er hreppsnefnd að fela honum bókhald allt fjallskilanna vegna og innheimtu á fjallskilagjöldum.

Þar sem tveir hreppar eða fleiri eru sameinaðir í eina fjallskiladeild, skulu hreppsnefndirnar kjósa fjallskilastjórnann sameiginlega. Fáir tveir eða fleiri jafnmörg atkvæði, skal hlutkesti ráða.

4. gr.

90

Ekki síðar en þrem vikum fyrir göngur skal hreppsnefnd raða gangnadagsverkum og öðrum áætluðum fjallskilakostnaði niður á alla fjáreigendur í hreppnum og aðra þá, sem nota þar upprekstrarlönd á því ári. Skal raða dagsverkunum niður eftir fjártölu og, verði því við komið, leggja jafnmargar kindur í dagsverk hjá öllum fjáreigendum, hvort sem þeir eiga margt fé eða fátt. Þá skal og tilnefna réttarstjóra við aukaréttir, úrtíningsmenn í réttir utanhrepps og innan og gangnaforingja fyrir gangnasvæði hreppsins. Getur enginn skorast undan að vera gangnaforingi nema hann sanni, að hann sé ófær til þess, vegna elli og heilsuleysis.

12. júlí

II. KAFLI

Um bókhald og fjallskilasjóði.

5. gr.

Í hreppi hverjum skal halda fjallskilabók, sem oddviti sýslunefndar hefur staðfest. Í hana skal rita allt, sem gerist um fjallskilamál í hreppnum, skrá yfir allar afréttir og upprekstrarheimalönd, allt með ummerkjum og tölu. Skal þess vandlega gætt að færa í bókina árlega allar breytingar, sem gerðar eru á umræddum löndum. Eftirrit af skrá þessum ber að senda oddvita sýslunefndar. Skulu þær færðar þar í sérstaka bók, sem afréttarbók heitir, og fylgir skjölum sýslunnar. Auk þess getur sýslunefnd krafist eftirrits af fjallskilabókum að öðru leyti, eftir því sem hún telur þörf á.

6. gr.

Til þess að standast straum af kostnaði þeim, er af fjallskilum leiðir, getur hreppsnefnd með samþykki almenns sveitarfundar stofnað sjóð, sem fjallskilasjóður nefnist. Úr honum skal greiða kostnað við byggingu og viðhald aðalréttar — um aukaréttir fer eftir ákvörðun hreppsnefnda —, kostnað við smölun og leitir, sem sveitarsjóði annars ber að greiða, þóknun til fjallskilastjóra, svo og öll gjöld önnur, sem af fjallskilunum leiðir og ekki hefur verið jafnað niður á fjáreigendur sem dagsverkum.

Tekjur sjóðsins eru:

- a. Niðurjafnað gjald á allt sauðfé og stóðhross í hreppnum.
- b. Tillag úr sveitarsjóði eftir ákvæðum hreppsnefndar í hvert skipti.
- c. Andvirði óskilafjár.
- d. Björgunar- og fundarlaun fyrir fé og hross, sem bjargað er úr ógöngum eða finnst í eftirleitum og við smölun, samkvæmt 11. gr., 20. gr. og 24. gr.
- e. Bætur fyrir gangnarof.
- f. Sektir fyrir brot á fjallskilareglugerðinni.

Reikningur sjóðsins skal endurskoðaður árlega ásamt sveitarsjóðsreikningi og færast inn í fjallskilabók hreppsins.

III. KAFLI

Um upprekstrarlönd.

7. gr.

Heimilt er hreppsnefndum að gangast fyrir því, hverri í sínum hreppi, að gerð sé sveitarsamþykkt um það, að heimalönd séu notuð til upprekstrar. Skal í samþykktinni skýrt fram tekið, hvar og hver þau lönd séu og tala búpenings þess, er í þau má reka. Má enginn nota eða leyfa öðrum að nota ógirt heimaland sitt til upprekstrar, nema það sé þannig heimilað með gildandi sveitarsamþykkt. Þar sem

12. júlí **90** heimalönd hafa verið, eða verða gerð að upprekstrarlandi og samgirðing aðskilur tún, engi og bithaga frá upprekstrarlandinu, er ábúendum skylt að hafa slíkar girðingar fjárheldar, hverjum á sínu landi. Sé það ekki gert og kæra berist til hreppsnefndar, skal hún fela úttektarmönnum hreppsins að meta, hvort kæran er á rökum byggð. Fáist ekki aðgert af ábúanda, skal hreppsnefnd, eftir tillögum úttektarmanna, láta framkvæma endurbótina á kostnað hans. Liggi heimalönd hreppa saman, og hagkvæmt þyki að nota þau til upprekstrar í sameiningu, geta hlutaðeigandi hreppsnefndir gert samþykkt um notkun þeirra á sama hátt og einn hreppur ætti hlut að. Upprekstrarheimalönd skal skoða sem afréttir að því er snertir löggöngur að hausti, aðrar en eftirleitir. Samþykktir um upprekstrarheimalönd öðlast því aðeins gildi, að meiri hluti landeigenda og sýslunefnd samþykki þær.

8. gr.

Allt land skiptist í heimalönd, upprekstrarheimalönd og afréttir. Hreppsnefnd getur með samþykki landeiganda, ábúanda og sýslunefndar tekið upp nýjar afréttir, lagt til þeirra heimalönd og hluta einstakra jarða og breytt afréttarmörkum eftir því sem þurfa þykir.

9. gr.

Hver margt afréttarpenings má reka á hverja afrétt fer eftir lögum nr. 85 16. des. 1943, um ítölu. Eftir að vorsmölun er lokið og til fyrstu gangna má enginn smala afrétt né gera afréttarpeningi ónæði, nema með leyfi hreppsnefndar.

10. gr.

Noti afréttareigandi eða umráðamaður afrétt sína eigi sjálfur, enda leyfi hann eigi öðrum upprekstur þangað, svo að ætla megi að afréttin notist eigi sem skyldi, getur hlutaðeigandi hreppsnefnd tekið umráð yfir afréttinni og leigt hana til upprekstrar. En greiða skal afréttareiganda eða umráðamanni gjald fyrir eftir mati tveggja óvillhallra, dómkvaddra manna. Sama gildir, ef afrétt er eigi nýtt nema að litlu leyti eða ítala eigi fyllt.

IV. KAFLI

Um vorsmölun og rekstur til afrétta.

11. gr.

Vorsmölun skal gerð á tímabilinu frá Jónsmessu til Þorláksmessu á sumar eftir nánari fyrirmælum hreppsnefndar. Ber þá öllum bændum, sem sauðfé eiga eða hafa í vörzlum sínum, að hreinsa lönd sín öll. Skal smölunin gerð samkvæmt niðurröðun hreppsnefndar á sama hátt sem haustgöngur væru. Hvílir sama skylda á fjáreigendum við vorsmalanir sem haustmalanir, svo sem með bæjarrekstra og annað, er smöluninni við kemur. Þó er eigendum og umráðamönnum afrétta, sem búa í svo mikilli fjarlægð þaðan, að telja má víst, að fé þeirra sé ekki runnið þangað fyrir vorsmölun, ekki skylt að taka þar þátt í annarri smölun en löggöngum að hausti. Telji hreppsnefnd líkur til þess, að fé hafi runnið á afréttir þessar áður en vorsmölun er gerð, ber henni að hlutast til um, að þær séu smalaðar, en taka má hún gjald fyrir af eigendum fjár þess, er þá finnst þar, þó aldrei meira en tíu krónur fyrir hverja kind, aðrar en vorlömb, og aldrei hærri upphæð í heild en sem sanngjörnum smölunarkostnaði nemur. Sama smölunarskylda gildir um heimalönd bænda þeirra, sem sauðlausir búa, að öðru leyti en því, að þá ber ekki að greiða smölunargjald.

12. gr.

90

12. júlí

Pegar að vorsmölun lokinni skal allt sauðfé rekið í afrétt eða upprekstrarheimaland. Heimilt er þó að hafa sauðfé í eyjum eða sauðheldum girðingum yfir sumarið. Geti einhver fjáreigandi ekki fengið upprekstrarleyfi, ber honum að snúa sér til hreppsnefndar með beiðni um, að hún ráði þar bót á, ef unnt er. Takist það ekki, er honum vítalaut að sleppa fé sínu heima.

13. gr.

Hver eigandi eða umráðamaður upprekstrarlands, er skyldur til að gefa hlutað-eigandi hreppsnefnd, fyrir júlilok ár hvert, skýrslu um það, hverjir noti afrétt hans eða upprekstrarland annað það sumar, og fyrir hvað margt fé. Skulu innansveitarmenn sitja fyrir utansveitarmönnum um afréttarnot og sýslubúar fyrir utansýslubúum. Aldrei má leyfa upprekstur á utansveitarfé í upprekstrarheimalönd.

V. KAFLI

Um fjallskil á haustin.

14. gr.

Noti fjáreigandi upprekstrarland á utansveitarafrétt, en innan sýslunnar, ber honum að inna þau fjallskil af hendi fyrir þann fjárfjölda, er hann hefur í afréttina rekið, eftir þeim reglum, sem þar gilda. Þó hefur hreppsnefnd þess hrepps, er hann býr í, rétt til að leggja á hann fjallskiladagsverk í heimasveit sinni, en þó aðeins það, sem á kann að vanta, að hann hafi jafna fjallskilaskyldu hlutfallslega eftir fjáreign og sveitungar hans aðrir. Noti fjáreigandi afrétt utan sýslu, og geri þar fjallskil, má leggja á hann fjallskiladagsverk í heimasveitinni eftir sömu reglu.

15. gr.

Hver fjáreigandi er skyldur til að gera þau fjallskil, sem hreppsnefnd leggur á hann og eru í samræmi við fjallskil þau, sem öðrum hreppsbúum er gert að leysa af hendi. Bágstöddum einyrkjum og heilsulitlum, svo og gamalmönnum, má veita undanþágu frá fjallskilum að einhverju eða öllu leyti.

16. gr.

Löggöngur skulu vera tvennar á hausti hverju. Þó getur hreppsnefnd, með samþykki oddvita sýslunefndar, ákveðið þrennar göngur í hreppi sínum. Fyrsti gangnadagur skal vera mánudaginn í tuttugustu og annarri viku sumars, nema í Öngulstaðahreppi, en þar skal gengið samtímis því sem gengið er í vesturhreppum Suður-Þingeyjarsýslu. Ganga skal með viku millibili. Oddviti sýslunefndar getur eftir beiðni hreppsnefnda, úr einum hreppi eða fleirum, ákveðið aðra gangnadaga eftir því, sem þörf telst.

Í löggöngum skal ganga land allt, jafnt heimalönd sem afréttir, undir stjórn gangnaforingja og með þeim mannafla, sem hreppsnefnd hefur tiltekið. Komi óveður, svo að göngur verði eigi að notum, getur hreppsnefnd skipað fyrir um aðrar göngur þegar í stað. Hið sama gildir um vorsmölun.

17. gr.

Hreppsnefndir skipta fjallskiladeildum í gangnasvæði og gera tillögur um, hvernig hvert gangnasvæði er gengið, en leita síðan samþykkis almenns sveitarfundar, hver í sínum hreppi, þar um. Síðan skal skrá gangnasvæði í fjallskilabókina ásamt tilhögun á göngum á hverju þeirra fyrir sig, og venjulega dagsverkatölu í hverjum göngum.

90

12. júlí

Gangnaforingjar skulu vera sjálfir í göngum, nema lögmæt forföll hindri, ber þeim þá að setja fullgilda menn í stað sinn. Gangnaforingjar skera úr um, hverjir eru fullgildir gangnamenn. Óhlýðnist gangnamaður gangnaforingja, eða sýni hirðuleysi, varðar það sektum. Vanræki fjáreigandi að gera þau fjallskil, sem honum ber, eða leggur ógildan mann til fjallskila, og er honum það sjálfrátt, þá greiði hann batur fyrir til sveitarsjóðs eða fjallskilasjóðs, og skal hvert vanrækt dagsverk greiðast samkvæmt gildandi vegavinnutaxta. Sé brotið endurtekið, má heita sektum að auki. Gangnaforingjum ber skylda til að tilkynna fjallskilastjóra um öll gangnarof, þegar að hverjum göngum loknum.

19. gr.

Gangnaforingjar skulu sjá um, að fjallsöfnin séu rekin tafarlaust til rétta, telst það gangnarof, ef gangnamaður yfirgefur safn fyrr en í rétt er rekið, þó að smölun sé lokið. Heimilt er hreppsnefnd þó að veita leyfi til þess, að fjallsöfn séu rekin inn í heimaréttir til sundurdráttar í síðari göngum, ef gangnaforingi samþykkir og ábyrgist úrtíning þaðan til réttar, en heimilt er gangnamönnum öðrum að fara frá safni, er það hefur verið rekið í heimarétt. Við sundurdrátt í heimarétt skal draga heimaféð úr safninu, og ber gangnaforingja að sjá um, að svo sé gert.

20. gr.

Ef fé festist í ógöngum, skal hreppsnefnd svo fljótt sem unnt er hlutast til um að bjarga því. Kostnaður sá, sem af björguninni leiðir, greiðist af eigendum fjárins eftir mati hreppsnefndar, nema ef óskilafé er, þá af sveitarsjóði eða fjallskilasjóði.

21. gr.

Þegar löggöngum er lokið, skal hreppsnefnd skipa fyrir um smalanir heimalanda, svo oft sem hún telur þörf á vera, þangað til fé hefur verið tekið í hús. Ber öllum fjáreigendum að hlíta fyrirmælum hreppsnefndar í því efni, og jafnan skulu heimalönd smöluð jafnhliða því sem eftirleit er gerð á afréttum. Liggi heimalönd tveggja eða fleiri hreppa saman, skulu hlutaðeigandi hreppsnefndir ákveða í samningu, hvernig smölun er hagað þar.

22. gr.

Fjáreigendur allir, sem land hafa til afnota, nema afgirt sé með fulltryggri, fjárheldri girðingu, eru skyldir til að smala heimalönd sín eftir því, sem hreppsnefnd mælir fyrir, og reka ókunnugt fé, svo fljótt sem við verður komið, í bæjarrekstri, þá leið, sem það á að ganga, skal það síðan rekið bæ frá bæ, þar til hver kind er til skila komin. Ein kind telst ekki rekstur, og ber eiganda að annast um flutning hennar. Séu illviðri og snjóar, svo að rekstur stöðvast, skal gefa fénu hey eftir þörfum. Sleppi einhver bæjarrekstri, telst það sem gangnarof, og auk þess greiði hann skaða allan, er þar kann af að hljóta. Hreppsnefnd skal gefa glögg fyrirmæli um göngu bæjarrekstra. Þeim fjáreigendum, sem svo eru í sveit settir, að óvenju mikill rekstrabungi hvílir á þeim, má ívilna með fjallskilakostnaði.

Um smölun á landi bænda þeirra, sem fjárlausir eru, fer eftir ákvæðum 11. gr.

23. gr.

Þyki einhverjum sér vera gerð of mikil fjallskil, hefur hann rétt til þess að kæra það fyrir hreppsnefnd, er leggur úrskurð á kærana. Úrskurði hreppsnefndar má skjóta til sýslunefndar. Þó getur enginn með því að kæra yfir of miklum fjallskilum, skotið sér undan því að inna þau af hendi, en reynist kærana á rökum reist, skal sveitarsjóður eða fjallskilasjóður greiða kæranda batur eftir sömu reglum og gangnarof eru bætt, samkvæmt 18. gr.

24. gr.

90

12. júl

Viku eftir löggöngur skal gera eftirleit á öllum afréttum sýslunnar samtímis því, sem fjáreigendur smala heimalönd, þó getur hreppsnefnd ákveðið aðra eftirleitardaga, ef hentara þykir. Fé það, sem þá finnst, og eigendur hirða ekki um leið, skal rekið til sundurdráttar í aðalrétt og þaðan í bæjarrekstrum til næstu bæja eða bæjar. Verði þess vart, að fé sé enn á afréttum að eftirleit lokinni, ber hreppsnefnd að sjá um, að því sé smalað. Smölnarkostnaðinn greiða eigendur fjárins, þó ekki meira en tuttugu og fimm krónur fyrir kind, og aldrei hærra gjald í heild en sem nemur sanngjarnri þóknun fyrir smölnunina. Verði ágreiningur út af gjaldinu, úrskurðast það af tveimur kunnugum, dómkvöddum mönnum.

VI. KAFLI

Um réttir.

25. gr.

Aðalrétt skal vera ein í fjallskiladeild hverri.

Þær eru:

Í Öngulsstaðahreppi: Þverárrétt.

Í Saurbæjarhreppi: Borgarrétt.

Í Hrafnagilshreppi: Reykárarétt.

Í Glæsibæjarhreppi: Vaglarétt.

Í Öxnadalshreppi: Þverárrétt.

Í Skriðuhreppi: Hallfríðarstaðarétt.

Í Arnarneshreppi: Reistararétt.

Í Árskógshreppi: Árskógsrétt.

Í Svarfaðardalshreppi: Tungurétt.

Í Dalvíkurhreppi: Dalvíkurrétt.

Aðalrétt má ekki flytja úr stað, nema með samþykki almenns sveitarfundar, hreppsnefndar og sýslunefndar. Aukaréttir skulu vera sem þurfa þykir eftir ákvæðum sveitarfundar og hreppsnefndar.

Skyldur er hver landeigandi að leggja til land undir rétt og hleðsluefni í hana, valdi það ekki skemmdum á yrktu landi og engjum. Enn fremur má ekki staðsetja rétt þar, sem ætla má að land verði tekið til ræktunar í náinni framtíð, nema landeigandi leyfi.

26. gr.

Hver aukarétt heyrir undir aðalrétt sama hrepps, og skal að jafnaði réttað í aukaréttum degi fyrir en sundurdráttur er að aðalrétt. Úrtíningsfé úr aukaréttum skal rekið til aðalréttar af mönnum, sem hreppsnefnd hefur til þess kvatt. Þar skulu þeir starfa að sundurdrætti undir stjórn fjallskilastjóra og síðan reka fé það, sem upp hefur verið dregið til þeirra aukaréttar, þar sem eigendur fjárins búa næst. Enginn má reka frá aðalrétt fyrir en úrtíningur hefur verið dreginn upp til fulls, nema fjallskilastjóri leyfi.

27. gr.

Sundurdráttur úrtínings að aðalrétt skal hafinn svo snemma dags sem hægt er. Skal þar draga sundur eftir markaskrá, eftir því sem þörf er á. Skal hreppstjóri tilnefna tvo menn í markdóm, sem sker úr um vafamörk. Verði markdómsmenn eigi sammála, sker hreppstjóri úr. Úrskurði markdóms verður ekki hrundið. Ómerkinga skal, bæði í aukaréttum og aðalrétt, draga í sérstakan dilk undir eftirliti réttarstjóra, og skal þar öllum gefinn kostur á að leiða ær þangað til að helga sér

90 lömb sín. Um eignarrétt á móðurlausum ómerkingum fer að landslögum. En skylt 12. júlí er að afhenda ómerkinga þá til slátrunar sem væru þeir eigendalaust fé.

28. gr.

Allt fé, sem farið hefur yfir varnarlinur sauðfjárveikivarnanna, og annað, sem eigi finnast eigendur að, skal fjallskilastjóri taka þegar í vörzlu og tilkynna tafarlaust umboðsmanni sauðfjárveikivarnanna um tölu þess, mörk og önnur einkenni, en umboðsmaður sauðfjárveikivarnanna sér um slátrun fjárins. Leiki grunur á um eignarrétt manns eða manna á óskilakindum, skal slátra þeim eigi að síður sem öðru óskilafé, en gera skal fjallskilastjóri mönnum þessum aðvart, svo að þeim gefist tækifæri til að sanna eignarrétt sinn á kindunum.

VII. KAFLI

Um stóðhross.

29. gr.

Stóðhross öll ber að reka til afrétta eftir því sem hreppsnefnd ákveður. Þó mega veturgömmlu trippi, sem ganga undir mæðrum sínum tömdum, vera í heima-högum sumarlangt, svo og öll stóðhross önnur, séu þau geymd í traustum, grip-heldum girðingum.

30. gr.

Eigendur og umráðamenn afrétta þeirra, þar sem stóðhross ganga, eru skyldir til að greiða allan kostnað við fyrirstöðu hrossanna vegna. En bóndi sá, er næstur býr afrétt, hefur bæði rétt og skyldu til þess að hafa fyrirstöðuna á hendi. Náist ekki samkomulag um fyrirstöðugjaldið, sker hreppsnefnd úr.

31. gr.

Gangi hross úr afrétt eða heitarlöndum í heimalönd, geta þeir, sem fyrir áganginum verða, tekið þau í vörzlu. En jafnframt ber þeim að tilkynna þeim, er fyrirstöðuna hefur á hendi, eða eigendum hrossanna, tafarlaust um töku þeirra. Ber þá að leysa þau út með tuttugu króna gjaldi fyrir hvert hross yfir sólarhringinn. Auk þess ber að greiða kostnað við tilkynningu. Gjaldið skal greitt um leið og hrossanna er vitjað, ella ber ekki að afhenda þau. Vitji fyrirstöðumaður eða eigandi eigi hrossanna innan þriggja sólarhringa frá tilkynningu, skal bjóða þau svo fljótt upp, sem unnt er.

32. gr.

Gangi stóðhross af utansýsluafréttum á afréttir eða heimalönd sýslunnar, getur hreppsnefnd sú, sem hlut á að máli, kært yfir því til oddvita sýslunefndarinnar. Ber honum þá að leita samninga við nágrannasýsluna um, að áganginum verði afstýrt. Náist ekki samningur þar um, eða sé hann brotinn, má taka ágangshrossin í hald, hvenær sem er, og fara með þau samkvæmt ákvæðum 31. gr.

33. gr.

Hreppsnefndum ber að láta smala öllum stóðhrossum af afréttum og heimalöndum til rétta, eigi síðar en fyrir lok októbermánaðar ár hvert. Skulu þau dregin þar í sundur. Óskilahross, sem þá koma fyrir, skulu seljast við opinbert uppboð með þriggja vikna auglýsingafresti fyrir sölundag. Þurfi að hafa hrossin í vöktun, má vöktunargjald fyrir hvert þeirra vera átta krónur um sólarhring, en tólf krónur, hafi heygjölf þurft. Vöktunargjaldið ber að greiða jafnframt því sem hrossanna er vitjað, ella skulu þau eigi af hendi látin.

34. gr.

90

Séu hross tekin í hald á löglegan hátt og tilkynningarskyldu fullnægt, ber hrossaeigendum að leysa þau út með tuttugu krónum fyrir hvert hross yfir sólarhringinn. 12. júlí

VIII. KAFLI

Almenn ákvæði.

35. gr.

Um fjármörk og merkingar á búfé fer eftir reglugerð um fjármörk í Þingeyjar-sýslu og Eyjafjarðarsýslu.

36. gr.

Sýslunefnd sker úr öllum ágreiningi milli hreppsnefnda út af fjallskilamálum. Enn fremur geta einstakir menn komið sér saman um að leggja þess háttar mál fyrir sýslunefnd og úrskurð hennar.

37. gr.

Brot gegn reglugerð þessari varða sektum frá 100 krónum til 2000 krónur, og renna þær í sveitarsjóð eða fjallskilasjóð þess hrepps, þar sem brotið er framið.

38. gr.

Mál út af brotum á reglugerð þessari skal reka sem opinber mál.

39. gr.

Með reglugerð þessari er numin úr gildi reglugerð nr. 35 frá 16. apríl 1934 fyrir Eyjafjarðarsýslu, um fjallgöngur og fjárskil, og breyting á sömu reglugerð, nr. 72 frá 4. maí 1948 og nr. 59 frá 20. apríl 1949.

Reglugerð þessi, sem sýslunefnd Eyjafjarðarsýslu hefur samið og samþykkt, staðfestist hér með samkvæmt 41. gr. sveitarstjórnarlaga, nr. 12 31. maí 1927, til þess að öðlast þegar gildi, og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Landbúnaðarráðuneytið, 12. júlí 1956.

Steingrímur Steinþórsson.

Árni G. Eylands.

Staðfesting forsetans á skipulagsskrá Verðlaunasjóðs Þorvalds Thoroddsens, 91
útfegin á venjulegan hátt að mandatum af dómsmálaráðherra 12. júlí 1956. 12. júlí
Skipulagsskráin er þannig:

SKIPULAGSSKRÁ

Verðlaunasjóðs Þorvalds Thoroddsens.

1. gr.

Sjóðurinn heitir Verðlaunasjóður Þorvalds Thoroddsens. Hann er eign Mennta-skólans í Reykjavík.

2. gr.

Rektor skólans hefur með höndum vörzlu sjóðsins og heldur honum á vöxtum með ráði skólastjórnar.